

Forfatter: Bang, Herman

Titel: CHOPINS BALLADE

Citation: Bang, Herman: "CHOPINS BALLADE", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang06val-shoot-workid56916/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

CHOPINS BALLADE

Geni, Du Gave til Elendighed,
hvor Aanden, selv fattig,
kun gør de andre rige,
og Verden, den lever,
af hvad der dem fortærer.
Ilden — Ilden,
som deres Sjæle brænder . . .
Geni, du Gave til Elendighed.

Chopins Ballade,
den, der længst
vil bære hans Navn,
fordi i den
dybest hans Hjerte har blødt —
den om George Sand
spillede hun.

Kærlighed —
al din Sødmes Sødme,
som ingen Ord kan male,
Kærlighed —
Kvalen i din Kval,
som ingen Tanke maalte,
Kærlighed —
dine Flammers Flamme
spillede hun.

Mens selv hun kold,
Præstinden i Templet lig
under Offersangens Forvirring,
ubevæget sad.

Hvor var Ansigtet blegt,
og Munden, til Vellyst skabt,
var næsten kruset til Spot;

mens Øjnene store
og Barnets lig
sorgfulde læa —
Bleghedens Gaade.

Hvor skøn hun var:
Brillanter over Silkedragtens Flod.
Skønnere var ingen
Dronning under Mængdens Tilbedelse
end hun,
mens de dejlige Arme,
Tusinders Fristelse,
hen over Flygelet fløj.

Ild hun udgød
og læskede Længslerne,
æggede Hjerter, der frøs,
saa de drømte sig hede,
vækkede Sjæle af Død,
saa de troede sig leve,
kaldte for et Nu
denne Lazarus af Graven
til Liv —
Lidenskabers Liv.

Men selv hun kold,
Præstinden i Templet lig
under Offersangens Forvirring
uberust sad,
uberust og sørgmodig.
Og, stolt, under Bifaldets Larm,
Ekko af Verdensrys Sejerssang,
bøjede hun kun Hovedet tavst.

Hvor de skreg i den vældige Sal,
hvilken Jubel der var —
hun der ude stod
i Kulissernes Halvlys:

hvor var Ansigtet blegt
og Munden, til Vellyst skabt,
hvor var den sørgmodig,
medens hun hviskede svagt:
Ja — lykkelige — J.
— — —

Geni — Du Gave til Elendighed,
hvor Aanden, selv fattig,
kun gør de andre rige,
og Verden, den lever
af hvad der dem fortærer,
Ilden — Ilden,
som deres Sjæle brænder . . .
Geni — Du Gave til Elendighed.

ALTING SLUKKES OG DØR —

Alting slukkes og dør:
Dagen og dens Sol,
de synker i Skumring og Mørke,
Menneskelivet,
det glider ud i Tavshed.
Sommeren dør
i Høstens de lange Aftner;
Blomsterne dør
stille og Blad for Blad.
Ungdommen dør,
saa langsomt,
vi véd det ikke,
Illusionerne med,
lydløst og én efter én.